

og læger, tandlæger, jordemødre og andre kan afsluttes således, at de kun omfatter nydende medlemmer i gruppe A. I så fald skal der — for så vidt der i henhold til loven tilsikres samtlige nydende medlemmer lige ret til de pågældende ydelser — fastsættes regler, hvorefter sygekassen skal yde nydende medlemmer i gruppe B refusion af udgiften til disse ydelser. Socialministeren fastsætter nærmere retningslinier for reglerne herom. Når overenskomsten hjemler betaling pr. ydelse fra sygekassen, skal refusionen til medlemmer i gruppe B mindst udgøre samme beløb pr. ydelse.

**§ 19.** Når den gennemsnitlige udgift pr. nydende medlem i gruppe A til fri lægehjælp i et regnskabsår har overskredet den gennemsnitlige tilsvarende udgift pr. medlem i den tilsvarende gruppe sygekasser (henholdsvis københavnske, provinsby- eller landsygekasser) med 25 pct. eller derover, henleder direktøren for sygekassevæsenet kassens opmærksomhed på dette forhold, for så vidt omstændighederne taler derfor.

*Stk. 2.* Hvis sygekassens gennemsnitlige udgift til den i stk. 1 omhandlede hjælp herefter ikke i det følgende år nedbringes så meget, at udgiften højst udgør 20 pct. mere end gennemsnitsudgiften pr. medlem i den tilsvarende gruppe sygekasser, kan direktøren, når forholdene i øvrigt taler derfor, kræve, at kassen skal ophøre med at yde den omhandlede hjælp uden vederlag fra medlemmerne og indtil videre overgå til at yde medlemmerne delvis betaling for den modtagne lægehjælp. I så fald skal sygekassen mod forevisning af specificerede og kvitterede regninger fra lægen refundere medlemmerne en af direktøren fastsat brøkdelen, der ikke må være mindre end  $\frac{3}{4}$  af det beløb, som sygekassen efter den gældende overenskomst skal betale lægen for den pågældende lægehjælp beregnet efter betaling pr. ydelse. Direktørens afgørelse skal foreligge inden 1. oktober og skal have virkning fra førstkommende 1. januar. Efter 1 års forløb er sygekassen berettiget til, såfremt den mener, at forholdene nu har ændret sig, over for direktøren at rejse spørgsmål om påny at yde hjælpen uden vederlag fra medlemmerne.

*Stk. 3.* De i stk. 1 og 2 fastsatte regler finder med de fornødne ændringer tilsva-

rende anvendelse med hensyn til kassernes ydelse af medicin.

*Stk. 4.* Der kan i sygekassens vedtægt fastsættes regler om, at kassens bestyrelse i særlige tilfælde, hvor omfattende ydelse af lægehjælp har fundet sted til et nydende medlem i gruppe B, kan bestemme, at vedkommende medlem ved hvert regnskabsårs begyndelse skal vælge, hvilken læge han i dette år vil benytte, og at sygekassen kun yder erstatning for udgifter til lægehjælp, som er ydet af denne læge eller hans stedfortræder eller efter henvisning fra en af disse.

**§ 20.** Ved dødsfald skal sygekassen yde begravelseshjælp til nydende medlemmer, herunder medlemmer, der i medfør af § 33, stk. 4 eller 5, er fritaget for kontingentbetaling. Begravelseshjælpen udgør 550 kr., pristalsreguleret således, at beløbet forhøjes eller nedsættes med 1 pct., såfremt det af Det statistiske departement for januar og juli måned offentliggjorte pristal (basis 1914) stiger eller falder 1 pct. i forhold til det for januar 1959 offentliggjorte pristal. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste med 50 delelige beløb i kroner.

*Stk. 2.* For samtlige nydende medlemmers børn under 16 år, som ikke er selvstændige, nydende medlemmer, ydes der ved deres død en hjælp, der fastsættes i sygekassens vedtægt og mindst skal udgøre 50 kr. Hjælpen kan afpasses efter alderen ved dødsfaldet. Er forældrene vel nydende medlemmer, men ikke af samme kasse, er børnene kun forsikrede for halv hjælp i hver kasse.

#### *Kap. IV. Fribefordring.*

**§ 21.** Til nydende medlemmer i gruppe A, samt disse medlemmers børn, jfr. § 5, stk. 1, sidste pkt., og til læger og jordemødre, som yder dem hjælp, ydes i sygdoms- og barseltilfælde på begæring efter reglerne i dette kapitel befordring, henholdsvis befordringsgodtgørelse, af den kommune, i hvilken medlemmet (barnet) opholder sig.

*Stk. 2.* Befordringen skal ske med det efter forholdene billigste forsvarlige befordringsmiddel, hvorom det sociale udvalg om fornødent kan rådføre sig med lægen.